

„E ja, mora biti“, pristopijo mati bližje. Za loncem si je oblizaval stari maček od žgancev mastne brke.

„Prav ti je, pa pridi ob pravem času domov!“

Lačen je šel isto popoldne Nande v šolo. Tudi Nandetovi prijatelji niso bili videti siti.

Prišlo je tudi v šoli vse na dan.

„Prav vam je“, reko učitelj, „kolikokrat sem vas svaril radi njegove družbe. Ti Nande, ti pa ostani po pouku tu, bomo pa letošnjo sredpostno sredo žagali — tudi moža“.

Kako se je to izvršilo, nisem mogel izvedeti; pač pa sem izvedel, da so biii njegovi lahkoverni tovariši korenito ozdravljeni. F. G.

Zima se poslavlja.

Solnce.

Mir kraljev v naravi veje
In na nebu vstaja zóra . . .
In jasneje in krasneje
Svita v zlatu snežna gora.

In na nebu solnce vspláva,
Svetlo solnce na obzorji —
Dan svečano se zaznáva
Po dolinah in pogorji:

„Jaz vas ljubim, senčni dóli,
Ljubim tebe, snežna góra . . .
Kar svetóv je naokoli —
Solnce vse ljubiti mora!“

In prinagne solnce glávo
In poljube dá stvarjenju —
Vse probuja se senjávo —
Vstaja k novemu življenju.

In na gôro v belem snegu —
Solnce svoj obraz pritisne, —
Slap šumeč ob skalnem bregu
V zlatih žarkih se zablisne . . .

In po logu in po pláni
Zapoj vesele tíce — —

Vstani, srce moje, vstáni,
Bodi vedro, moje lice!

Pridi k meni, solnce večno
Daj poljub na lica vela,
Da srcé mi bode srečno . . .
Da mi duša — bo vesela

Milka Posavska.

Oj, odpihaj proč od nas!

Mrzla zima,
Ostri mraz,
Oj, odpihaj
Proč od nas!

Ko zacvela
Vigred bo,
Spet se zjasni
Mi oko.

Med cvetice
Sela bom
In veselo
Pela bom:

Hvala tebi,
Dobri Bog,
Da zelen spet
Dol je, log!

Večno cveti,
Oj pomlad,
Slika mladih
Sanj in nad!

Ko pa vihra
Pribuči:
Takrat varuj,
Bog, me ti!

Gradiški.

Pridi!

Oj zapûsti, mrzla zima,
Naše trate in doline,
Da nam pómlad spet zasije,
Da nam tiha žalost mine!

Kdo bi vedno na zapečku
Mrzle ude si ogreval,
Kdo o zimi bi ledeni
Vedno tožne pesmi peval?

Pridi, pridi, vesna zlata,
In ovenčaj hrib, doline,
Da nam lice se razjasni,
In nam zimska žalost mine!

Saj na svetu vse je bežno,
Upi, rádot in pokora,
Pa za zimo trdosrčno
Mila pómlad priti mora.

Semjonov.

Sneženi mož.

In vendar si spet prisijalo,
Oj solnce, na mrzlo zemljó,
Spet tople si žarke poslalo,
Ko krije sneg dol in goró.

Kako je tu v solncu prijetno,
Kajneda, sneženi mož moj;
Kaj vidim? Ej, je-li verjetno?
Solzán je, solzán obraz tvoj?

Mi danes smo srčno veseli,
Da vriskamo v solncu glasnó;
Zató smo se čudom zavzeli,
Da solzno je tvoje okó!

Še vedno ubožec solziš se,
Že teče ti potok solzá;
Gorjé ti, že v solncu stopiš se —
Oh smiliš se mi do srcá.

Pač škoda, da si posijalo,
Oj solnce, na mrzlo zemljó:
Saj možu si grob izkopalo,
Oj možu — s sneženo glavó . . .

Zorko.

Starček.

„Da bi enkrat solnce
Toplo posijalo
In ta mrzli snežec
Spet z zemlje pregnalo.

Da na toplem solncu
Spet bi se ogreval
Ter pri starih znancih
Spet bi posedeval.“

Vzknilo spet je cvetje,
Solnce toplo sije,
Starčku na gomili
Mlada trava klije . . .

Slavko Slavič

Zgodnji cvetici.

Pozdravljena bodi mi zgodnja cvetica,
Ki prva pogledala si iz zemlje!
Veselja žarijo se mlada mi lica,
V nedolžnem veselju mi plava srce.

Le tukaj ostani in cvéti veselo,
Saj dekle nedolžno dobilo te bo,
Pa v nédrije svoje te bode pripelo
In v venček Mariji povilo te bo . . .

Gradiški.

